

IDEALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATĂ

PREȚUL ABONAMENTULUI	PENTRU STRĂINĂTATE	Apare totdeauna Dumineca	Redacția și Administrația:	Anunțuri se primesc la Administrația
Pe trei luni Lei 70	Jugoslavia și Cehoslovacia Lei 300	—	Cluj, Str. Regina Maria 36.	foaiei cu prețuri convenabile
Pe o jumătate de an Lei 130	Pentru America \$2	Editor și Redactor: J. R. Sima		
Pe un an întreg Lei 250				

EUGEN CHEN Ministrul de Externe Chinez

Jacob Borodin

Trebitsch Lincoln

Presă sovietă în China

„TABLEAU VIVANT” — ZIARUL COMUNIȘTILOR CHINEZI

Un ziar curios și original este ziarul Partidului Tinerilor Comuniști din Harbin, Manciuria (China). Fiecare secție a ziarului e reprezentată prin câte un redactor al său, cari își citește articolele. În ilustrația de mai sus ziarul să prezintă (dela stânga la dreapta astfel: Redactorul-șef (articolul de fond), apoi știrile telegrafice, întâmplările zilei, iar mai la vale știință, literatură, artă, sport, etc.

Oameni dinapoia mișcării din China

Bătrâmul pământ (Dumnezeu îl știe cât e de bătrân) continuă să ne facă surprize. Poporul rus era odată socotit ca cel mai prost popor din lume. „Proștii” ăștia se războiesc astăzi cu trei continente și dau de gândit celor mai învățați diplomați ai Europei și ai altor continente.

Până mai acum câteva săptămâni, mișcarea naționalistilor din China era socotită ca o simplă războire între bandele chineze, cum ar fi fost bunăoară o războire între bandele lui Terente și Munteanu sub ochii jandarmeriei și chiar cu aprobarea acestora.

Ceace s'a întâmplat însă în timpul din urmă, ne-a surprins. Mișcarea din China, după cum se dovedește din știrile sosite în timpul din urmă, este o mișcare care intenționează să facă din China o țară pentru chinezi.

Cel mai de seamă personaj care e în fruntea și dinapoia acestei mișcări este Eugen Chen, Ministrul de Externe [și de fapt cel mai însemnat dintre miniștri chinezi ai guvernului cantonez sau naționalist]. Eugen Chen este însă tot atât de chinez cum ești d-ta cititorule sau eu către scriu aceste rânduri. Eugen Chen are o educație apuseană, cu studii de drept prin Anglia, Franța și Germania. Pregătit în toată înțelepciunea Europeanilor el s'a pus să elibereze poporul chinez.

Asociați cu Eugen Chen, dar mai puțin vizibili, sunt Monsieur Jacob Borodin și Trebitsch Lincoln. Jacob Borodin este emisarul bolșevic pe lângă guvernul naționalist și se spune că deține aceleași puteri ca Eugen Chen. Puterea sa constă mai ales în munția pe care sovietele o trimit cantonezilor precum și în mijloacele sale de propagandă împotriva Puterilor.

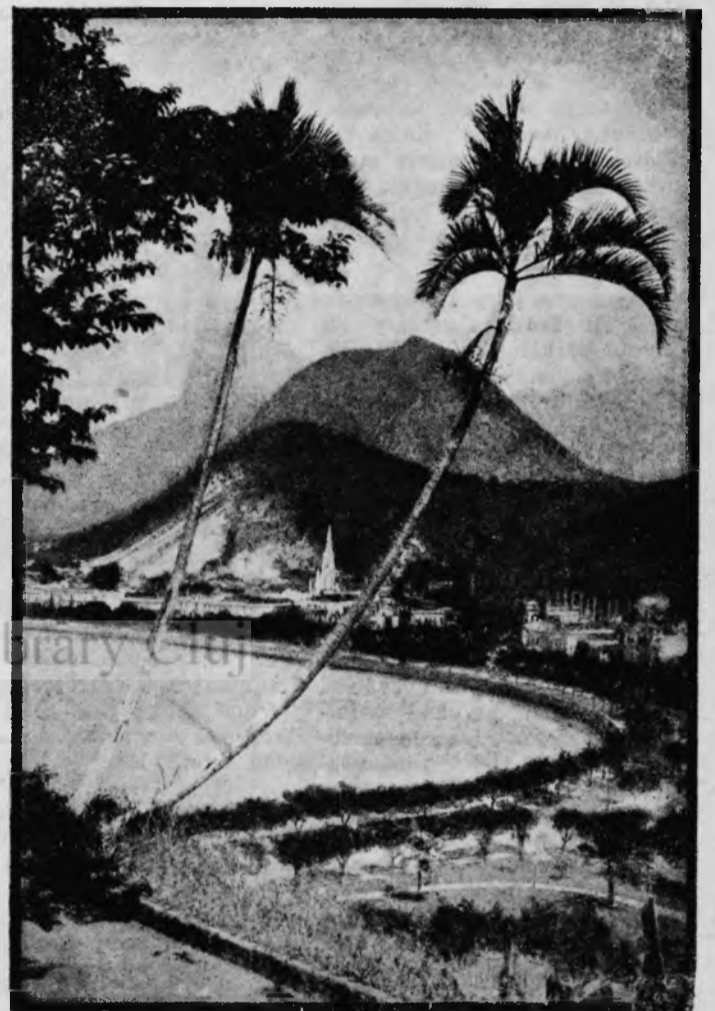
Sub comanda sa, agitatorii sovietici cuceră toată China sudică, răspândind propaganda și evanghelia comunistă. El este șeful părții de stânga a Partidului Naționalist, și adesea în conflict direct cu partea dreaptă a partidului, împotriva lui și comandantului șef al armatei.

Al treilea „chinez” dinapoia mișcării este Trebitsch Lincoln, un evreu din Austria care a trecut la creștinism, iar mai târziu deveni preot creștin și membru al parlamentului englez. În cursul războiului Lincoln a intrat în serviciul de spionaj al armatei germane; a luat parte în mișcarea Kapp din Berlin, fiind căutat și astăzi de către poliția berlineză. Lincoln a fost deportat din mai multe țări.

Măine Eugen Chen, Jacob Borodin și Trebitsch Lincoln vor sta alături de Baldwin, Chamberlain, Poincaré, Mussolini și alți diplomați ai Europei și vor iscăli tratatul de eliberare al poporului Chinez.

Poate cineva să spună că lumea aceasta nu e o lume curioasă?

Rio de Janeiro

Rio de Janeiro este cel mai frumos oraș din lume, datorită poziției sale geografice și pictorești. Ilustrația de mai sus arată partea extremă sudică a orașului, având în spatele său vestitul munte al „Pâinei de Zahăr”.

Om cu piele de fier

Nostadamus despre care să susține că posedă „puteri misterioase” a făcut o probă în fața unei comisii, stând cu spatele pe o tablă sau masă cu cuie sau țepi ascuțiți și a suportat un alt om pe piept. Sculându-se de pe masă Nostadamus a zămbit și comisia a rămas înmărmurită când n'a putut găsi nici o zgârietură sau urmă de vreun cui.

REALITATEA

FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ ILLUSTRATĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj, strada Regina Maria Nr. 36.

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an întreg Lei 250
Pe o jumătate de an „ 130
Pe trei luni „ 70

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America \$2
Iugoslavia și Cehoslovacia . Lei 300

Editor și Redactor: J. B. Sima

DUMINICĂ, 10 APRILIE 1927

MINCIUNA

Stăpâna atotputernică și necondiționată a societății moderne. Din căsuțele umile până în palatele somptuoase, în mătase, sub farduri, sau în zdrențe și cărje, în serbări strălucite sau în gestul discret al cerșetorului, o găsim pretutindeni. Cultivată cu gingaște în saloane, clamată cu prestanță și torent de vorbe la tribună, modelată dulce și mătăson pe anvon, stilată meticolos și discret pe catedră, acoperită meșteșugit în legi multiple, minciuna merge sigur pe drumul ei triumfal.

Femeia care despărțindu-se de amant, își sărută cu nemărginită dragoste bărbatul ce o așteaptă, minte. Prietenul casei când arată bărbatului stimă și dragoste pentru coarnele ce i le pune Cotidian, minte. Tânărul care își cântă dragostea la urechea unei fete bogate, cu gândul la milioanele dotei, minte.

Trecând în viața publică, minciuna capătă o amploare grandioasă. Minte cu nerușinare politicianul care cu voce declamatorie și lacrimi perfide își debitează sentimentele de adevăr și dreptate socială, pe când în taină își aranjează afacerile personale. Minte pe anvon predicatorul care recomandă renunțarea la bunurile pământești, umilire creștină și pregătire morală pentru viața „ce va să vie”, căci abia terminându-și predica moralizatoare se dă în vânt după bunurile și plăcerile ce le-a condamnat, umilirea creștină o tăinește între filele cărților sfinte și noi nu se mai gândește la viața „ce va să vie”. Minte profesorul pe catedră când se frământă să demonstreze că pot trăi într-o dulce frăție știința pozitivă cu credința mistică, adevărul evident și concret, cu amețeața unor sentimente neverificate și frăția între diversele pătri sociale cu interese diametral opuse.

Minte legiuitorul când într-un labirint de articole și de legi cari se contrazic violent, afirmă că se îngrijesc de bună starea celor umili, obișnuiți și săraci. Minte judecătorul care afirmă că pentru bunul mers al societății și pentru apărarea ei bagă la pușcărie pe nenorocitul care a furat o pâine, sau pe funcționarul flămând care a luat un pol mită, și lasă să-i scape prin porțile legi discret deschise necuratele afaceri de milioane. Mint multiple și diversele comitete de binefacere cari organizând baluri și serbări cu scopuri filantropice își creiază petreceri și plăceri cari înghit aproape în întregime sumele colectate, iar resturile se dau nenorociților, ca un strop de rouă într-un ocean de suferință. Mint organizările filantropice, persoane morale la adăpostul legilor, când susțin că se îngrijesc părintește de orfani și invalizi înghițind sume enorme din buget, sume consumate în mare parte de un personal inutil și parazit, pe când orfanii își culcă păduchii iar invalizii își târăsc eroicul trup între cărji ascultând ghiorăitul foamei cronice. Minte chiar nenorocitul care și-a

lăsat pe câmpul morții, organizate științific, o parte din corpul său, când afirmă că este un erou național, deși numai el știe că ghiuleaua sau glonțul l'a găsit într'un adăpost unde nici nu mișca un deget de frică.

Și în acest noian de minciuni oficiale sau convenționale individul cinstit și corect se găsește complet dezarmat și este zdrobit, măcinat, distrus de marșul triumfal al minciunii în fața căreia omenirea ingenunchiază cu cernic.

Iubirea dintre oameni

— Spicuri filozofice —

Intruparea cea mai exactă și mai cuprinzătoare a iubirii este iubirea dintre oameni, adică iubirea dintre semenii.

Toți oamenii sunt dintr'un punct de vedere egali. Fiecare semen al nostru are același suflet și sunt potriviți unii cu alții atât pe cale sufletească cât și pe cale trupească.

A venit apoi civilizația, care a înfățișat dezvoltând tot mai mult această conștiință a identității. Civilizația a mai adus cu sine simpatia, iar simpatia a făcut ca apropierea dintre oameni să devie tot mai puternică, pentru a lumina tot mai mult gândirea.

Greșesc aceia cari disprețuiesc pe semenii lor. Indrăgnesc chiar a afirma că dau dovadă de slăbiciune, de lipsă de bun simț și de cultură. Cu cât un suflet este mai bogat, mai mare, mai superior, cu atât găsește în orice om ceva vrednic de iubit. Cui nu i s'a întâmplat în viață să nu-i pară rău când se despărțea de un cunoscut al său? Chiar dacă nu și-a dat seama perfect—această părere de rău a existat totuși.

Iubirea este deci năzuința de a păstra alături de sine obiectul sau ființa care a fost în stare să pricinuiască o oarecare plăcere.

Orice plăcere este iubire. Iubirea este o armonie. Ea este de două feluri. Este iubire de lucruri și este iubire de ființe. Aceste feluri de a iubi se deosebesc una de cealaltă, dar nu rare ori se pot transforma una în alta.

Totul ce este moralitate se bazează pe iubire. Fericire nu există decât în armonie.

Deosebirea esențială între cele două feluri de a iubi ne arată destul de precis marele gânditor Descartes. Totuși recunoaște și el că dacă privim acordul adânc dintre cele două feluri de a iubi, deosebirea dintre ele dispare și își pierde însemnătatea.

Ne mulțumim la acest loc a trata despre iubirea dintre semenii.

Iubirea adevărată este când ne bucurăm de bucuria altora și ne întristăm de suferințele lor. Aceasta e natural. Oare nouă ne-ar cădea bine când suferim având vre-un necaz, să vie cineva și să ne rădă în nas, batjocurându-ne astfel nu numai suferința, ci însăși sufletul și persoana noastră?

Mulți gânditori ai omenirii susțin drept temeiul al faptelor morale mila isvorată din comunitate de suferință. Mila este încă o formă a iubirii—mila deci nu trebuie disprețuită.

Nu mai încapă discuție și știm cu toții că nu este regulă fără excepție. Așa și în iubire. Poate că în anumite împrejurări și din anumite motive, vom rămânea nepăsători de suferințele altora, poate chiar fiindcă nu-i putem simpatiza. Datorința noastră este totuși să nu căutăm a săvârși o greșală față de noi înșine.

Egoismul este un dușman al iubirii. Să căutăm a ne desbura de el.

Un om care să nu iubească pe nimeni și nimic, nu există—acesta nu există mai mult pentru ceilalți oameni. Oameni cari vor fi iubind pe toată lumea,

sunt iar pușini. Cu cât cineva se adăpa mai mult la isvoarele culturii, ale luminii și prin urmare ale civilizației, cu atât mai mult va căuta a străbate tot mai adânc în sufletele celorlalți. A înțelege sufletele altora înseamnă a le iubi.

Apropierea de oameni produce o plăcere, aceasta e nota obștească a sociabilității.

Există o maximă: „Iubește-te pe tine însuși.” În urma aceasta, maxima citată, astăzi când cultura progresa, nu are nici o valoare.

Au venit filozofii și profeții pentru a o completa. Ei zic următoarele: „Iubește pe semenii tăi ca pe tine însuși.” Aceasta e atât de înțeleaptă și atât de naturală. De fapt individualismul exagerat este o piedică nu numai a iubirii, ci și a prieteniei.

Cât de mult greșesc unii când disprețuiesc pe alții! Lucrul acesta, o știm cu toții, se întâmplă mai des la oamenii îmbogățiți, din familii nobile, milionari de război, aristocrați ori alți demnitari măreți ai claselor sociale mai înalte. N-ar fi capabili să dea o coajă de pâine unui cerșetor care moare de foame. A venit însă democrația, ideile umanitarismului—produse ale civilizației—și caută a repara această nedreptate socială săvârșită de înaintașii păcătoși.

Omul cu om este doar pe picior de egalitate. Același Dumnezeu ne-a creat pe toți. Și pe surzi și pe orbi și pe cei fără defecte fizice și pe bogați și pe săraci. Multă vreme această concepție a egalității nu va fi înțeleasă de toți. Vor veni însă vremuri când adevărul va birui și spusele noastre nu vor părea mari adevăruri nici pentru cei mai încăpăținați exclusiviști și apărători—păpuși, ai ordinilor cavaleresti.

Că oamenii se deosebesc unii de alții este doar destul de evident. Unii n'au mijloace și posibilități a-și adăpa sufletul la isvoarele culturii alții le au. Nu toți au educația și cultura pe o formă. Aceasta însă nu este un motiv de mândrie, sau de dispreț pentru clasa de jos, sau pentru cea de sus.

Să căutăm tot mai mult a ne convinge despre marele adevăr, care l-a spus preotul genial german Goethe: „Omul este pentru om lucrul cel mai prețios” și vom vedea că vom avea dreptate.

Morala nu se poate baza pe ură, pe dispreț, pe batjocură, pe scârbă, pe ceartă, ci numai pe iubire.

Când iubirea dintre oameni va ajunge culmea perfecției, armonia va triumfa și va plana ca un spirit al binelui pe deasupra capetelor noastre. Scopul omenirii va fi realizat și ținta atinsă. E o crimă când oamenii încearcă a înfăptui idealurile lor nu prin iubire, ci prin luptă. E știut doar că luptă risipește fără cruțare forțele, iar iubirea le înmulțește.

Să ne iubim deci cu toții, căci cu toții suntem oameni.

Iubirea e arhitectul universal.

Esiod

Cine umblă după iubire, nu o va găsi; cine o dă, o primește înapoi.

Feuchtersleben.

Nu mai în inimile nobile sălășluiește adevărata iubire.

Guido Guinicelli

Drepți sunt mulți, dar blând e numai cel care iubește.

Halm

Saracii cari să iubesc, sunt bogați.

O. Wilde

Terți totul atât timp cât iubești. Nu-i foc, nici feributeală, să aibă [așa țările,

[știe

Din versuri de G. Budu

«Realitatea» politică

IMN MINCIUNEI

O, tu gigantică Minciună ce-aprinzi în suflete fiorii,
Cântări de slavă îți ridică pe'ntinsul lumii muritorii.

Te caută bătrâni și tineri și îți înalță catedrale,
Cerșind în noaptea ce-i cuprinde scântei din darurile tale.
În templele cu statui-false cărunții preoți te propagă
Și tu întinzi împărăția măreață, peste lumea'n'treagă.
Te poartă'n sân femeii bătrâne la fel cu fetele fecioare
Și pretutindeni ești slăvită în cântece de sărbătoare.

Puterea ta e uriașă — nemărginită ca și tine —
Și cine nu ingenunchează în fața ta Minciună, cine?

Te-aseamănă cu nemurirea răscolitorii de știință,
Și văd în tine mântuirea cei coplesiti de suferință.
Te lefăești ca o prințesă în somptuoasele palate,
În corturi tu ești unic idol și'n lume ale tale-s toate.
Tu făurești și legi și crime, tu dai odihnă și putere
Și ale lutului albine îți sorb otrăvitoarea miere.
O, tu ești viață, tu ești moarte, pământ și cer, sau nebulie, —
Tu ne-ai creiat pe toți, Minciună, și-ai tăi suntem pentru vecie!

Tu ne ești mamă iubitoare și adevăr ne ești Minciună,
La masă plângi cu păcătoșii — și râzi cu Zeii împreună.

Justin Ilieșu

Tratatul între Soviete și Capitalul mondial la Paris.

Sovietele: „Ajutor, nu mai putem fără tine...”

TREI LUCRURI IN RĂZBOI

ARPELE din ilustrația de de mai sus reprezintă otrava războiului stupid și nimicitor. El mușcă orice îi vine în apropiere, lăsându-și veninul urei, pizmei și al morții în rănile deschise ale celor atacați.

Locurile unde trăiesc ei, toate animalele, începând cu omul — le înconjoară și le socot primejdioase. Lupul nu se apropie, calul sforăie, omul se oprește în loc și ascultă cu nerăbdare sunetul pe care-l face șarpele.

Chiar când din întâmplare ai călcat asupra lui, șarpele tot te previne înainte de-a te mușca, și această prevenire trimite toate animalele sălbatice la o distanță potrivită de locurile pe unde își face el drumul.

Cocoșul de munte, paserea din ilustrația de mai sus, se abate dela obiceiul acestora. EA SE HRĂNEȘTE tocmai cu ȘERPI, cari sânt mănecarea ei gustoasă și deosebită, aleasă dintre toate celelate vietăți pe care le mănâncă. Cocoșul de munte nu numai că se hrănește cu șerpi, dar are o URA deosebită față de ei.

După cum șarpele reprezintă veninul războiului, tot așa cocoșul de munte reprezintă INTELIȚENȚA și șiretenia sau viclenia în războiu. Șarpele reprezintă și este simbolul STUPIDITĂȚII, iar cocoșul de munte istețimea, inteligența.

BUFNITA, care stă de-o parte reprezintă INTELEPCIUNEA. Ea rămâne la distanță, privește cu înțelegere, și așteaptă sfârșitul luptei—lupta dintre cocoșul de munte și șarpe.

Când lupta s'a sfârșit, dacă cocoșul de munte n'a înghițit în întregime pe șarpe,—lucru care de obicei se întâmplă rar,—sau dacă șarpele a mai lăsat ceva din cocoșul de munte, ceea ce în genere nu o poate face, Bufnița intervine și mănâncă ce-a mai rămas sau din unul sau din altul și fără îndoială se felițită singură de înțelepciunea care-i îngăduie să se hrănească pe socoteala altora, fără nici-o primejdie.

Mai acum câțiva ani națiunile pământului se luptau orbește una împotriva alteia, care de care cu mijloace și otrăvuri mai nimicitoare, căutând să se distrugă una pe cealaltă. Stupiditatea războiului este prea evidentă ca să fie argumentată. El distruge averi câștigate cu sudoare, distruge viețile omenesști cu milioanele, duce în prăpastia falimentului instituțiile, nimicește mijloacele de trai, imprimă ura,

Ilustrația de mai sus reprezintă lupta urei împotriva șireteniei inteligente. Alături stă înțeleapta bufniță în așteptare solemnă să adune câștigul când lupta s'a terminat.

Lupta dintre șarpe și cocoșul de munte este tipul tuturor războaielor omenirii de când ea există.

Toată mărirea câmpurilor de luptă, cu monumentele și titlurile ei de glorie, nu e decât lupta dintre șarpe și cocoșul de munte dusă pe un plan mai vast.

pizma și spiritul de revanșă în sufletul și viața rasei omenesști.

Căci dacă războiul și prada lui este un motiv de bucurie pentru învingători, el este totodată provocator de amărăciune, ură și pizmă în inimile învinșilor. Astfel războiul cu victoriile sale creiază alte războaie cu devastări, distrugerii și tot soiul de nenorociri. Astfel biruința Germanilor asupra Francezilor, în anul 1870, a jucat un mare rol în războiul din 1914, în care au fost înfrânți Germanii și victorioși Francezii. Dar victoria francezilor a produs ură și pizmă în sufletul germanilor, care numai la pace nu cugetă. Peste câteva decenii germanii se vor răsbuna și mai târziu va veni iar rândul francezilor și așa mai departe. Ceea ce este adevărat în cazul germanilor este adevărat cu toate celelalte națiuni.

Războiul se poate numi cu alte cuvinte: DISTRUGERE, STUPIDITATE. Pacea e cuvântul SALVATOR, dar nu-i încă destul de puternic ca să fie auzit, înțeles și iubit.

Examinând bugetele diferitelor țări omul rămâne înmărmurit de sumele colosale pe care parlamentele lumii le votează pentru pregătiri războinice. Nu intră în cadrele acestui articol să arătăm cu date și cifre sumele care se votează în acest scop. Dar oricine văzându-le, adunându-le laolaltă privind totalul pe care-l reprezintă capătă, pur și simplu amețală. Intre 50 și 80 la sută din venitele statelor se cheltuiesc pentru pregătirile necesare viitorului războiu. Dacă banii aceștia s'ar cheltui pentru scopuri mai de valoare, lumea ar ajunge în scurtă vreme un al doilea paradis. Astfel s'ar putea asfalta toate șoselele lumii, s'ar putea electrica toate căile ferate din lume, s'ar

putea crea industrii, s'ar putea face canale dela mare deacurmezișul continentelor, prin care produsele dintr'o parte a lumii să ajungă repede și ieftin la consumatorul din cealaltă parte a ei. S'ar putea face ferme model, s'ar putea cumpăra mașinării care să lucreze pământul fără ca să fie nevoie de sudoarea și truda omului, s'ar putea săpa munții plini de bogății, și s'ar putea face un milion de alte lucruri de folos, care ar îmbogăți lumea.

Dar lumea suferă din cauza războaielor. Nu s'a terminat un războiu și națiunile se inarmează pentru altul. Bineînțeles, aceste pregătiri costă mult. Statele sunt silite să se pregătească și să ia cămașa din spatele cetățenilor ca să poată inventa fel și fel de mașinării infernale, cu care să distrugă vieți și proprietăți.

În timp ce OTRAVA războiului înveninează astfel lumea, iar ȘIRETENIA războiului, ilustrată prin cocoșul de munte, devine tot mai drăcească, INTELEPCIUNEA stă deoparte, cum stă bufnița din ilustrația de mai sus, și așteaptă să tragă foloasele acestei nenorocite lupte, care se întâmplă atât de des în viața oamenilor.

Biruința este totdeauna de partea minții și acțiunii mai agere. Lupta după cum este reprezentată în ilustrația de mai sus se sfârșește de obicei cu o biruință pentru cocoșul de munte. Un strop din veninul șarpelui înseamnă moarte sigură, iar paserea nu are această otrăvă sau venin. Are însă un cioc ascuțit și o minte ageră. Ea își întinde aripile așa că șarpele chiar și dacă sare la dansa n'o poate mușca cu ușurință.

Pe de altă parte, cocoșul de munte,

nu-și ridică un moment ochii dela ceafa șarpelui. La vederea lui, șarpele se înverșunează, își întinde grumazul atât de departe cât îi este posibil, în timp ce cocoșul de munte se trage înapoi sau se dă la o parte, iar în momentul când observă că șarpele, nu se mai poate întinde îl ciocnește cu ciocul lui ascuțit între ochi și lupta s'a terminat — pentru șarpe. Cocoșul de munte are ca țintă ochii micuți ai șarpelui și mintea lui și mai mică.

Lupta care din partea cocoșului de munte este repede, ageră și bine chibzuită, înceată și leneșă din partea șarpelui, ține uneori mai multă vreme.

Se întâmplă câteodată că șarpele izbutește a-și trimite veninul în corpul cocoșului, și atunci lupta pentru cocoș s'a terminat. Când aceasta se întâmplă, șarpele curând își vede de drum, nefiind în stare să mănânce cocoșul în întregime și iară intervine bufnița și mănâncă ce-a mai rămas din cocoș.

Dar de cele mai multeori lupta se termină cu o biruință pentru cocoș, în oricare caz, el pleacă vesel că și-a putut răzbuna asupra dușmanului său. Oricare ar ieși biruitor, bufnița este aceea care câștigă, ca și în proverbul: „când doi se ceartă, al treilea câștigă“.

Să tragem și învățăturile morale din această fabulă: șarpele reprezintă barbarismul care se lupă împotriva civilizației, iar cocoșul reprezintă metodele științifice ale civilizației.

Bufnița este profitorul patriotic, care din toate războaiele câștigă, profitor care stă dinapoi, își vinde marfa ambelor părți, adunându-și profit din câștigul său, oricare ar fi partea care învinge sau moare.

Astfel se spune că în timpul războiului fabricanții englezi vindeau muniții germanilor, bineînțeles pentru un câștig gras.

Inteligența unui guvern ar trebui să nu fie numai inteligența câtorva miniștri care să facă lucrurile după placul lor, ci inteligența, cum e de pildă în cazul României, al celor 17 milioane de locuitori ai țării. De sigur, inteligența a 17 milioane de oameni e mai mare ca inteligența câtorva oameni. Dacă războaiele lumii ar fi fost puse la vot, înainte de-a le începe, omenirea ar fi avut mai puține războaie și probabil că ar fi uitat și amintirea lor.

Războaiele sunt totdeauna rezultatul îngâmfării, mâniei, urei și pizmei din partea unora sau altora, care provoacă lumea la ceartă și dușmănire.

Un „alungat“ în etate de șapte ani, fără cămin, tată sau mamă.

Afișele și placatele rupte de pe garduri erau singurele învelitori, în iarna trecută a celor 15.000 copii vagabonzi, fără casă și fără masă, care dorm prin vizuinele și pivnițele Moscovei.

Un băiețandru de 10 ani, care de patru ani este victima cocainei, morfinei și alte narcotice.

Ucid dacă e nevoie. Asemenea unor lupi flămânzi, băieți vagabonzi, fără tată și mamă, cutreeră orașele Rusiei pândind în umbra nopții prada asupra căreia se reped ca niște haite de lupi sălbatici. 214 persoane au fost omorite, anul trecut, de către societatea secretă a tinerilor bandiți.

Un lup de stradă în etate de 8 ani, (născut în 1919, când toate femeile erau „bunuri publice“) fără tată și fără mamă.

Pe întinsul întregii Rusii rătăcește o armată de copii părăsiți, tot atât de mulți la număr ca armata pe care Napoleon o conducea spre Moscova în 1812.

Unii susțin că sunt orfanii revoluției iar alții afirmă că ar fi rezultatul căsătoriilor sovietice, azvârliți, pe stradă de părinți nesimțitori. Tot astfel sunt unii cari vă vor spune că revoluția a nimicit căminul de odinioară, fără a aduce ceva care să-l înlocuiască. Lipsa de serviciu și câștig a părinților, chemarea primitivă, odăile suprapopulate — toate acestea vi se vor înfățișa ca motivele ce au cauzat atâtea mii de vagabonzi.

Dar oricare ar fi cauza, faptul rămâne. În zdrențe cari nu se pot descrie, trupurile lor neîngrijite sunt focarul tuturor bolilor. Acoperiți cu rănii veninoase și chinuți de insecte în timpul veri, cu mâini și picioare degerate în timpul iernii, ei s-au lepădat de toate legile strămoșilor lor, trăind după o lege ciudată și sălbatică a lor proprie.

Mare este tragedia acestor ființe fără de cămin și fără acoperiș, cari pier sub roțile trenului sau în incendii cauzate de propria lor neglijență. În orgii și lupte multe rănile devin fatale. Frigul, cel mai mare dușman al lor, este acela care face nenumărate victime.

Dar în nopțile de iarnă, multe din aceste singuratece sufletele de copii pier înghețate. Așa sunt găsiți în dimineața următoare, înghemuiți laolaltă, într-o ultimă încercare de a aduce puțină căldură în trupurile lor înroșite de ger.

O sticlă goală de vodka (țuică) își va spune oribila poveste aceluia cari au dormit protejați de căldură; le va povesti despre copiii paralizați de frig, cu creierul plin de vizuini de beție, culcați în zăpadă ca să moară acolo.

Totuși, în ciuda greului bir al morții și al sforțărilor disperate ale guvernului de a-i adăposti în căminuri, numărul lor nu scade niciodată. După aprecierile oficiale această armată de nenorociți se urcă la vreo 300.000 până la 600.000 de suflete.

Legea acestor Bezprezonii, — vagabonzi — le spune să mănânce, să bea și să fie veseli astăzi, uitând zilele rele cari vor să vie. Le spune să fure pâinea de toate zilele, ba chiar să prefere prăjituri și delicate-

se cari nu sunt la îndemâna băeților și fetițelor cari stau acasă la părinți.

Le spune că pot ucide la nevoie și decretează că se pot lupta până la moarte cu toți acei cari le împiedică libertatea. Aceaș lege le cere o absolută ascultare și fidelitate către „hatmanul“, șeful lor. Aceșii copii sălbatici, fără de lege, au și ei stăpâni lor autocrați, cari cer servitudine, întocmat ca și căpitani casaci de odinioară.

Viața lor este liberă și vagabondă. În timpul veri acești hatmani emigrează spre locurile de vilegiatură dealungul țărmurilor din Crimeea. Călătoresc fără bilete, în compartimente goale sau chiar sub vagoane. Oriunde este un colț gol, acolo se ascund; cu multe opriri în drum cu scopul de a fura hrană, ajung la destinație. Odată ajunși, încep să trăiască ca prinții, în felul lor sălbatic. Stând întinși ceasuri întregi la soare, dezbrăcați de toate zdrențele, ei se ceartă, fumează, și joacă cărți, cu niște cărți infecte.

Noaptea dorm în beciuri, ca Ali Baba și cei Patruzeci de Hoți, sau se furizează în cartiere mai puțin romantice, prin alee întunecate. Ziua ridică carnetele de bani ale comisarilor în vacanță sau a balerinelor, sau umblă cu cheta, cântând cântece patetice și tremolate în parcuri publice sau gări.

Când vine iarna, se întorc iar în orașele mari, stând cu ochii sticloși la porțile teatrelor când iese publicul, sau oriunde este mulțime și deci punși de bani de furat. Noaptea, când lumea este cotropită de ger și simpla adiere a aerului este dureroasă, ei se furizează în niște găuri ale vechiului zid chinezesc, acoperindu-se cu jurnale sau afișe pe cari le rup de pe ziduri.

Alții mai norocoși își găsesc un loc acolo unde se repară străzile și se furizează sub cazanele întrebunțate pentru topirea asfaltului, spre a putea dormi în cenușa caldă. Pe vreme de ger, lupta pentru hrană și acoperiș devine disperată.

Anul trecut, de Crăciun, când toate străzile principale din Moscova erau înveselite cu chioșcuri de jucării, de prăjituri și bonboane de Crăciun și negoțul era în toi, un strigăt de spaimă și surpriză trecu printre negustorii ambulanzii dealungul străzii Ohhatny. Se auzi zgomotul multor piccioare, blesteme în aer și o sută de

copii rălăciți se napustiră asupra pieței.

Chioșcurile fură răsturnate, papușile sparte, prăjiturile alunecară în noi, în timp ce armata de vagabonzi își aduna stricăciunile, luptându-se cu negustorii îngroziiți. Poliția veni în goană și luă parte la luptă. Sângele începu să curgă și toți armata de vagabonzi luptă mai departe. Simțiau chinurile foamei și trebuiau să aibe hrană; atacau ca fiarele sălbatece și deși în vârstă medie număi de doisprezece ani, înneau piept poliției. Numai după ce se ceru un întreg detașament de soldați, au putut fi învinși. Totuși în luptă toți, afară de o sută de Bezprezonii, dispărură ca prin magie.

De obicei, negustorii ambulanzii o iau la goană blestemând, când o bandă de acești vagabonzi le iese în cale, căci cunosc farsele acestor Bezprezonii, atât de ingenioși. Un cui ascuțit în vârful unui băț lung, o împunsătură la spate, și vânzătorul scapă coșurile cu un strigăt disperat, vrând să vadă cine l'a atacat. Atunci se dă un atac organizat asupra merelor și prăjiturilor cari cad în drum, se aude zgomotul de piccioare goale cotind într-o alee, și victima este lăsată să-și numere paguba și să-și frece rănile.

Nevoile au învățat pe acești vagabonzi o viclenie fără seamăn, pe care următorul incident îl dovedește: Unul dintre marii diplomați străini aflător la Moscova se plimba tihnit pe bulevard, în amurg. Auzi cum cineva se furizează lângă dânsul. Uitându-se împrejur, văzu obrazul de vrăjitor al unui copil zdrențuros.

„Camarade“ spuse fantoma cu un murmur aspru, „dă-mi cinci ruble. În realitate am nevoie de zece, dar mă voi mulțumi cu cinci“.

Cufundat în gânduri, diplomatul îi făcu cerșetorului semn să plece. Băiatul scoase o cutie de chibrituri, ridicând-o drept în fața străinului. „Camarade“ spuse el iarăși, în cutia aceasta se află tocmai 95 de microbi

de tylos; am muncit mult până i-au adunat.

Dă-mi cele cinci ruble, ori de nu le arunc pe tine!“

Diplomatul îi întinse repede banii și apoi o luă la fugă tremurând.

În chip aproape supraomnesc, vagabonzii aceștia găsesc întotdeauna hrană pentru vicile lor: ei sunt victima tuturor formelor de viciu. Zgribuliți de frig, fumează veseli mucerile de țigări adunate de pe drum și din coșurile de gunoi. În realitate, toți sunt alcoolici. Statisticile oficiale ne arată că o treime din acești nenorociți se dedau narcoticelor, cocainei, și fumează opium.

Unii încep de pe la vârsta de patru ani, luând viciul acesta în așa zisele „aziluri de noapte“ unde aronda unui întreg oraș se adună în nopțile friguroase de iarnă.

Intrebați de ce se indoapă cu atâtea narcotice, ei răspund deobicei: „Astfel nu simțim loviturile primite“, sau: „Narcoticele ne dau atâtea bravură încât putem întreprinde orice.“

Buletinele Sănătății publice afirmă că vâgăunile chinezești de opium cari există pe cale ilegală, îi primesc pe acești vagabonzi învățându-i să fumeze, dându-le chiar o mică cantitate de opium, printr'un fel de generozitate perversă.

Dealtmintearea puține sunt gesturile generoase pe cari le întâlnesc acești Bezprezonii. Ei își ascut mintea, luptându-se cu o lume întreagă; și deobicei câștigă. Își au propria lor organizație, care după ultimele cercelări este o pildă exactă a comunismului. În călătoriile lor aventuroase și forțați de mari nevoi, au creat această organizație comunistă.

Planul este simplu. Așa de pildă „Brigada Porumbeilor“ și-a luat însărcinarea de a îngriji de cina tuturor vagabonzilor dintr'un anumit cartier. Apoi un alt club, acela al „Mizerabililor“, având cuvinte de ordin și întreaga organizație a unei societăți secrete, va începe să umble după cele necesare unor astfel de canalii: vodka, tutun, vinuri și narcotice: și va trebui să le găsească.

„Uniunea tinerilor bandiți“ se va îngriji de finanțe!

„Bezcare frigu“

BANDELE DE COPII DIN RUSIA

Micii savagi (sălbatici), pe jumătate înghețați, cari ziua se ascund și dorm prin pivnițe întunecoase și murdare iar noaptea vânează victime pe care leucid și fură.

Roadele dezastroase ale distrugerii familiei în Rusia sovietică.

Un cerșetor-bandit, care n'are nici un adăpost.

Grupe de copii-banditi pândesc noaptea pe trecători, le sar în spate, îi culcă la pământ, ținându-le cuțitul la gât, în timp ce ceilalți îi desbracă de haine și-i golesc de tot ce au.

— fără cămin. Timp de opt luni în fierăști „copii ai revoluției” trebuie să îndure iada și iernele grele din Rusia fără nici un îpost sau loc unde să se încălzească.

terei lor magice de a apărea și dispărea brusc.

Greutatea de a-i prinde și de a-i plasa în căminuri de copii, de a-i înregistra, sau de a-i aduce în contact cu oricare formă de civilizație, este aproape de neluș.

În iarna trecută, autoritățile au găsit că venise timpul să se înceapă o campanie serioasă pentru desființarea vagabondajului.

Tezaurul secăt și multe alte probleme urgente la ordinea zilei, îi împiedicaseră de a organiza o vânătoare serioasă pe urma acestor vagabonzi. Venise vremea adevăratei acțiuni.

Îndrumați de doamna Krupskaya, văduva lui Lenin și de Madam Kalina, se adunară aproape 2000 de membri cari hotărâră să dea o raită prin văgăunile vagabonzilor și să-i aducă sub un acoperiș omenesc. Au pornit acțiunea în timpul unei nopți când gerul scrășnea sub picioare. Au cutreerat orașul, intrând prin poduri, fabrici goale, stațiuni de tramvae, etc... În zorii zilei, după o vânătoare de multe ceasuri, numărând capetele găsiților, și constatară cu mirare că două mii de oameni serioși,

ajutați de poliție, nu reușiseră să pue mâna decât pe vre-o cinci sute din miile de vagabonzi ai orașului.

În noaptea următoare, filantropii porniră iar la lucru. De data aceasta, dimineața îi găsi cu adevărat descurajați, căci rezultatul goanei dată în tot timpul nopții se rezuma la câțiva băelândrii. Curând se descoperi și cauza acestui rezultat mediocru.

Ca focul se răspândise știrea printre Bezprezoni că se aflau în pericol de a-și pierde libertatea. Deaceia începură să dea năvală în trenurile suburbane, de unde coborau în satetele de pe drum. După ce-și petreceau noaptea în gările suburbane, departe de mulțimea de vânători cari îi căutau, se urcau dimineața, veseli, în primul tren care ducea spre oraș.

278.000 de copii se află acum în căminurile conduse de guvern; este o mulțime mereu în mișcare. Azi sunt prinși, mâine au și fugit. „Fug mereu, nici un zid nu este destul de înalt ca să-i ție”, zicea aproape plângând o tânără doctoriță care veghea asupra căminului de morfinomani din Moscova.

După primele săptămâni de cură, când pacientul trebuie să stea în pat, în fiecare zi se poate înregistra o nouă tentativă de evadare, care obișnuit se termină cu succes. Ioan și Sacha și Kolia, auzind chemarea străzei, urcă zidul și o șterg.

Iată o poveste auzită de la trei fugari cari stăteau pe niște toale vechi, întinși la soare tocmai jos la zidul Kremlinului, istorioară care zugrăvește clar atitudinea lor față de căminurile guvernului.

Pe unul dintre fugari îl chiamă „Nas încovoiat.”

Pretinde că are 13 ani dar nu pare

mai mult decât 10, cu ochii roșii și o mulțime de zgărieturi pe cap. Tatăl său era tâmplar, dar murise de mult.

„Tata s'a dus la Magieloff”, explica el. Aceasta era expresia care pentru acești copii însemna moartea — în felul în care Americanii vorbesc despre „a merge spre west.”

„Apoi și mama s'a dus la Magieloff,” așa că n'a rămas decât fratele cel mare, care este mecanic.

Eu m'am dus la Pokrofsk, o colonie de copii.

Dar în urmă am sărit gardul și am scăpat.

Tăcu și începu să se caute de insecte, întocmai cum făceau soldații din tranșee în timpul Războiului Mondial.

Apoi vorbește Grisca care este mai mare și mai viu. „Am fost în atâtea căminuri încât le-am pierdut numărul,” spuse el rânjindu-se. „Sunt din Novo-Nikolaevsk, din Siberia. Tatăl meu s'a dus la Magieloff în 1914, și deatunci eu umblu, umblu mereu. Grisca susține că are 15 ani, și că a fost în nouă căminuri numai dimprejurul Moscovei.

Al treilea membru al grupului, un adevărat plutoerat în ceea ce privește hainele, spune: „Am fost tocmai 4 zile în cămin, unde mi-au dat haine curate, aruncând zdrențele în foc. Apoi o luăm iar la fugă, căci acum nu mai trebuie să răbdăm de foame. Un servitor de la un restaurant ne lasă să mâncăm toate rămășițele de pe farfurii”, spuse el cu mândrie.

Această iubire a libertății se opune teoriilor de educație ale guvernului. Chiar în orfelinate cari sunt curate și bine amenajate, unde copii capătă alimente hrănitoare și haine potrivite, se știe că acești copii preferă să lase totul, numai ca să poată hoinări o zi pe străzi, îndurându-și soarta așa cum pot și jucând tot felul de jocuri fantastice.

Oricând sunt dispuși să-și schimbe un pat cald pentru un ghem de zdrențe într'un colț.

Cu cât este mai amuzant să sări

Doă legături de zdrențe, cari dorm într'o gară de care călătorii se feresc ca de lupi.

într'o trăsura ce trece în care șade un om greoi cu căciula de blană, să-i poți lua acest ornament prețios și util, luând-o la fugă mai înainte ca victima să-și fi putut da seamă de cele întâmplate; cu cât este mai amuzant să trăiești așa decât să te chinui cu lecții grele la școală!

Cu cât este mai emoționant să acostezi un trecător singuratec, pe o noapte de ger, și ținând un pumnal deasupra inimei sale, să-l dezbraci de toate hainele, chiuind vesel în timp ce dânsul fuge, gol ca o cioară! Notițele polițienești ne arată că aceasta este o formă de hoție ce constituie un sport favorit al vagabonzilor: 22 de crime au fost comise de către copii mai mici de 10 ani. Această notiță se referă numai la Moscova, orașul cel mai mare și centru principal al criminalilor.

Teoria socialistă prin care Statul va acționa că Mama tuturor a fost nimicită.

Într'un buletin publicat recent asupra condițiilor vieții sociale în Rusia, se spune că gloata mereu crescândă a acestor copii sălbatici se datorește teoriei bolșeviste de distrugere a căminului părintesc și a bisericiei. Incredințați că familia și religia națională erau cei mai de seamă stâlpi ai vechiului regim, bolșevicii au acționat împotriva lor.

„Și-au dat seama, că atunci când este persecutată devine și mai puternică și rezultatul este că simțimentele religioase ale masei sunt aduse la o stare de fanatism. Deaceia au găsit că este mai nimerit să

submineze religia chiar la rădăcină, care este familia și casa”, spune scriitorul acestor rânduri.

„Familia era privită ca o fortăreață a tuturor prejudecăților, și identificată trup și suflet cu vechiul regim. Și împotriva familiei și-au îndreptat bolșevicii atacurile lor. Scopul lor era să sustragă generația mai tânără din sânul familiei, prin propagandă și subminând autoritatea membrilor săi mai bătrâni. Tot astfel au căutat să desființeze drepturile familiei asupra membrilor săi, în special ce privește drepturile bărbatului asupra nevastei și al părinților asupra copiilor.

„Distrugând autoritatea părinților, în cazul acesta bolșevicii n'au putut rezultatele, cari s'au întors chiar împotriva lor. Ca să putem judeca aceste rezultate să vedem cifrele date de Statisticele oficiale.

„Numai în Moscova 8025 de copii au fost plasați sub controlul instituțiilor sovietice, dar jumătate din ei au scăpat. Treizeci și cinci la sută din acești copii vagabonzi suferă de boli molipsitoare. Instructive sunt și cifrele ce figurează asupra copiilor criminali. În ultimele 8 luni, 11.000 de crime au fost notate printre copii vagabonzi ai Moscovei, 4730 de copii au fost închiși în temniță, dintre cari 42 și-au omorât și furat victimele, și 278 au fost acuzați de hoție armată în case particulare și depozite comerciale. Așa numitele colonii de copii, organizate de guvernul sovietic sunt, în cea mai mare parte, într'o

Șoselele asfaltate sau „Clubul nostru de automobile“

Șoselele bune sunt prima și neapărată necesitate prosperării unei țări. Adesea citim în istorie că atunci când un rege sau un cuceritor a voit să se facă popular cu oamenii săi sau să le dea câte o sfărâmatură de dreptate, aceasta și-o manifesta prin aceea că făcea șoselele și repara podurile.

Căci închipuie-ți să faci 100 până la 200 de km. cu căruța și deodată de trezești în fața unui pod defect, cum s'a întâmplat bunăoară scriitorului cu podul dintre Clucea și Boian. Acum doi ani, Dumnezeu a dat o ploaie puternică care a mănât case și, bineînțeles, și podul care era făcut peste râul Crasna. Suntem în anul 1927, luna Aprilie, și bietul pod e tot nefăcut. Iar ceea ce e culmea neglijenței și nepăsării este faptul că omul parcurge un drum de 40 de km. fără nici un preaviz că podul este defect; și dacă ar fi numai atât, hai treacă. Dar când vii cu o viteză de 60 km. pe oră, cu mijloacele moderne de transport și la un moment dat te trezești în fața unui pod mănât de apă, vă puteți închipui fiorile cari trec prin inima celor cu pricina. Aceasta nu este decât câteva zeci de km. de la castelul lui Goga, celebrul nostru Ministru de Interne.

Înțelegem că podul n'a putut să reziste apei care a venit independent de voința stăpânirii. Dar nu înțelegem cum o administrație nu găsește după 2 ani de zile mijloacele de reparare a unui pod atât de însemnat. Să spunem că nu are mijloacele bănești. Admitem și aceasta. Nu se admite însă nepăsarea criminală

a autorităților; și să le numim care: Prefectura Județului, Prefectura plasei respective, serviciul de control al șoselelor din fiecare județ, secretariatul comunal, primăriile din comunele de parate și de alta, a podului defect, ca acestea să nu pună NICI UN PREAVIZ DEOPARTE ȘI DE ALTA a podului defect, lăsând lumea să se prăpădească în dragă voie și să facă călătorii inutile până la pod și înapoi.

N'avem nici un interes la podul de peste râul Crasna. Am adus numai pilda care este aceeași în toată țara: NEGLIJENȚA ABSOLUTĂ în ce privește îngrijirea șoselelor noastre naționale și județene. Cine nu crede n'are decât să meargă la Năsăud pe un timp ploios și să se convingă, că în timp ce peatra stă maiestros numai câțiva zeci de kilometri depărtare, „șoseaua națională“ nu poate fi trecută decât cu aeroplanul.

Cele mai rele șosele care există în România sunt în județul Cluj. N'ai decât să faci drumul între Cluj și Gilău ca să te convingi despre aceasta, sau Cluj-Turda, sau Cluj-Dej, sau Cluj-Jimbor; pe oricare va alege călătorul se va convinge de halul în care se găsesse șoselele acestui județ.

Al doilea județ nepăsător față de șoselele este județul Mureș. Șoselele acestui județ sunt afară din cale stricate. Nimeni nu se interesează, nimeni nu le dă nici o atențiune și lumea suferă degeaba.

Să spunem că săptămâna aceasta județul Cluj a primit de la guvern o sumă de 5 milioane lei

pentru repararea șoselelor. Așteptăm să vedem cât va fi în adevar cheltuit din această sumă pentru șosele, și când?

Majoritatea cetățenilor acestei țări sunt lucrători de pământ, și bineînțeles, iarna n'au nimic ce face. Sunt brațe neintrebunțate care totuși ar dori să muncească. Pentru ce nu se întrebunțază aceste brațe pentru facerea șoselelor noastre naționale, județene și comunale? Singura noastră

concluzie în această privință este NEPĂSAREA celor în drept să ia măsurile necesare. Dacă autoritățile au puțința să facă o armată, pentru ce n'ar putea înființa o armată de muncitori pentru facerea șoselelor odată pentru totdeauna? Unde este voința, este și puțința.

Am citit prin ziare că la noi există și un „CLUB“ de automobile. Să fie oare adevărat? Mai

O șosea asfaltată din munții Pennsylvaniei.

trăiește sau nu? Care îi este activitatea? Este acest Club numai CLUB sau este el o organizație a proprietarilor de automobile care se îngrijește de interesele acestora?

Ce înseamnă Club de automobile? Cine nu știe ce înseamnă n'are decât să citească activitatea Clubului de automobile German. Iată câteva din activitățile acestui Club: intervine pen-

a Germaniei, organizația Clubului de Automobile German arătat mai sus, este o nimica toată în comparație cu organizația Clubului de Automobile American. Aci pentru 10 dolari taxa anuală primești toate avantajele de mai sus, plus că atunci când la un moment dat se întâmplă un defect pe drum nu mai ai nevoie să te deranjezi cu repararea mașinei, ci de pe loc telefonezi la Clubul de Automobile din această regiune și în câteva minute sosește „echipa de salvare“ care îți face reparațiile trebuincioase și te pune din nou pe drum—care serviciu este absolut GRATIS.

Nu se poate cere Clubului nostru de automobile să aibă o organizație atât de perfecționată ca aceea a Clubului German sau American. I se cere mai puțin, și poate totuși fiind că i se cere mai puțin, nu face NIMIC.

Membrii Clubului de Automobile român sunt membrii de ELITA, dintre care unii nici nu au măcar automobile, în timp ce mulți care au automobil, fiind mai săraci și fără poziție socială nici nu sunt primiți la Club ca membri. Luați bunăoară Clubul de Automobile din Cluj. La Cluj există câteva sute de automobile, unele proprietatea unor oameni mai bogați și deci și cu poziție socială, care ar corespunde să facă parte din Clubul de Automobile. Ce te faci însă cu Nicolae Grigorie care înainte avea o birjă cu un cal și astăzi și-a cumpărat autobus? După concepțiile actuale ale Clubului de Automobile Nicolae Grigorie nici nu poate măcar să se apropie de înalțul Club așa zis al automobilistilor. Și aici este paguba și necorespunderea Clubului nostru de automobile actual. Clubul de Automobile trebuie să fie un Club al acestora și nu al ELITEI cărora buzunarul le permite un Lincoln, Buick, Fiat, tip mare sau alte automobile de lux.

Oficiantii Clubului de Automobile, dacă există, nu desfășoră nici o activitate, ABSOLUT NICI UNA, afară doar să aranjeze odată în trei sau patru ani câte o cursă de automobile unde să se gloriefie unul pe altul.

Dacă conducătorii Clubului de Automobile ar fi la înălțimea chemării lor, datorita lor ar fi să inducă pe toată lumea care are automobil ca să intre în Club: să examineze șoselele naționale și județene, să intervină, să ÎNZISTE chiar pe lângă cei în drept pentru repararea și facerea lor, să scrie și să se așeze tablele necesare la hopuri, la curbe, la șosele rele, poduri defecte și să înlesnească procurarea documentelor necesare călătorilor internaționali și o mulțime de alte îmbunătățiri de care automobilistul are nevoie.

O altă prerogativă a unui Club astfel organizat ar fi să-și facă singur șoselele proprii asfaltate, care să fie proprietatea Clubului de Automobile, cum se face bunăoară în America. Acest lucru nu este imposibil, cum se crede la prima vedere. Să luăm iarăș ca pildă Clujul care să spunem că are 200 de automobile. Fiecare proprietar de automobile ar fi bucuros să contribuie anual cu o sumă de 30-50 mii lei pentru ASFALTAREA șoselelor noastre. De 200 ori 50 mii face 10 milioane lei. Cu zecă milioane lei se poate asfalta anul acesta șoseaua spre Turda, anul viitor șoseaua spre Apahida, anul al treilea șoseaua spre Gilău ș. a. m. d.

În câțiva ani județul Cluj ar avea o rețea de șosele asfaltate. Suntem siguri că statul ar contribui și el la această operă de îmbunătățire a șoselelor noastre.

Totul ce lipsește este INIȚIATIVA. Lipsesc OAMENII mari care vor să muncească. Lipsesc acei care se INTERESEAZĂ de această chestiune și cari să-i dea atențiunea cuvenită.

Bande de copii din Rusia

(Urmare din pagina 5-a)

situație teribilă, mult mai rea decât cea din închisori. Vom cita aci articolul publicat de un ziar oficial bolșevist, unde este descris un cămin de vagabonzi din Jitomir, un oraș din sud-vestul Rusiei:

„În acest cămin, spune el, sunt internați treisprezece copii criminali. Cel mai mare este de 16 ani, iar cel mai tânăr de 11. Unul este închis pentru contrabandă, altul pentru un atac asupra unei fete de 12 ani, iar restul pentru hoție. Aceste căminuri de copii sunt numite în jargonul local „adul copiilor.“ În unul din aceste căminuri, într'un loc numit Panacaevka, se află internați 220 de vagabonzi, de la vârsta de 10 ani în sus.

„Într'o cameră mare, întunecată, fără nici un fel de sobă, dorm patruzeci de copii, fără perne și fără așternut. Pentru patruzeci de copii nu există mai mult decât 6 farfurii și patru linguri, fără pahare.

„În odaia alăturată, în condiții mult mai rele, trăesc șaptezeci de copii de la vârsta de 10 până la 18 ani. Toți sunt abia îmbrăcați și toți sunt desculți. Cea mai mare parte au pe albastre pe tot trupul și pe față, iar pe piept se pot vedea semne de tatuaj.

„Paturi, scaune și mese lipsesc cu desăvârșire. Copii de 8 ani au câțiva ani de ocnă în urma lor, pentru crimele comise. Mulți suferă diferite boli.

„Astfel de căminuri și închisori sunt răspândite ca un păienjenis în întreaga Rusie sovietică. Câți alți copii vagabondează prin întreaga Rusie, ascunzându-se prin gropi, trăind prin beciuri, poduri și gări, și câți dintre ei pier, dormind deasupra vagoanelor, ascunzându-se sub trenuri de marfă. Acesta este un exemplu despre bolșevizarea noii generațiuni rusești de către Guvernul sovietic.“

Tot felul de asociații caritabile sunt în mișcare acum pentru salvarea vagabonzilor. Metodele carității

au fost întâi disprețuite de comunisti. Acum însă întrebunțază toate mijloacele bine cunoscute ce să apeleze la trecători ca să dea fiecare ceea ce poate. Se face apel la generozitatea omenească prin colecte, loterii și reprezentații teatrale.

O loterie este acum în toi, în cel mai mare magazin de bijuterii al Statului, cu premii constând din ceasuri solide de aur și bijuterii strălucitoare. Acest procedeu va ajuta opera de salvare a copiilor.

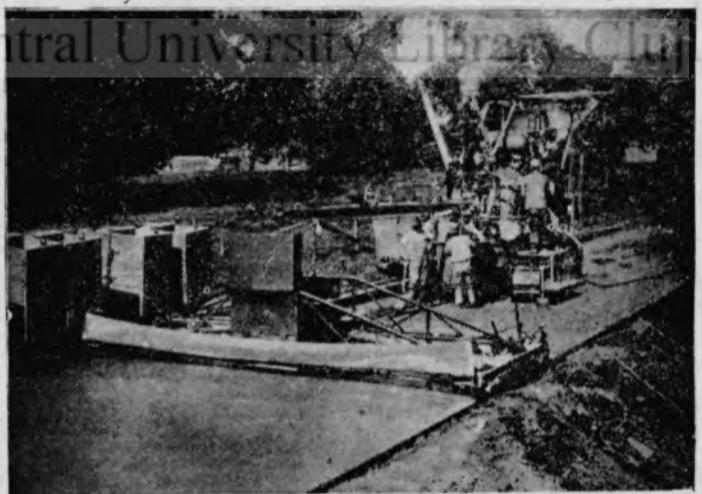
În fața vitrinelor unde sunt expuse premiile, să strâng adesea mici grupuri de vagabonzi privindu-le meditativ. Poate se gândesc la posibilitatea de a fura întreaga vitrină... sau poate calculează câtă vreme mai pot conta cu libertatea, când atâtea forțe formidabile s'au adunat ca să-i învingă.

Influența imorală a vagabonzilor criminali asupra operei de salvare a copiilor este incalculabilă. Copiii de școală sunt contaminați de prezența acelor ființe „din altă lume“ atât pe străzi cât și în jocurile lor.

De obicei membrul „pionier“ unei organizații comuniste este un băețas sau o fetiță serioasă, cuminte, profund pătrunsă de ideile comuniste. Este îndemnat de profesorii săi să facă operă socială, împrietenindu-se cu vagabonzii și încercând astfel să-i salveze.

Se luptă voinicește spre a convinge pe micii nelegiuți despre frumusețea disciplinei — dar acești Bezprezoni zdrențuiți nu fac decât să-și bată joc de „fricoșii“ cari nu vor să fugă de acasă spre a se întovărăși cu dâșii.

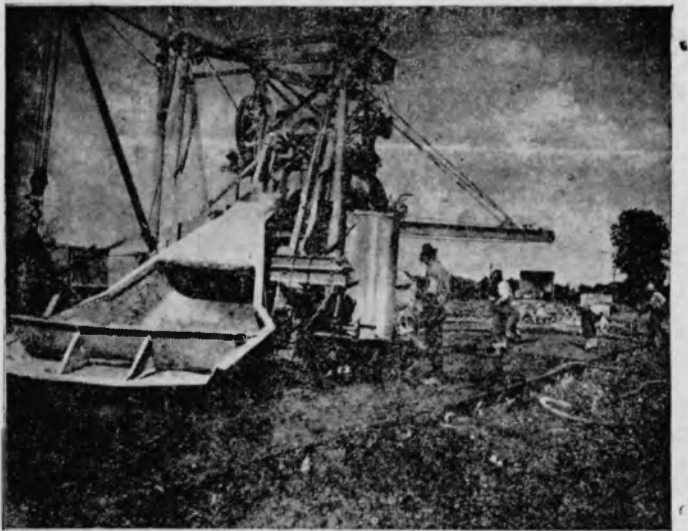
Este oare de mirare că adesea micul copil care lucrează pentru binele social, este convertit la viața vagabondă, în loc ca el să fi readus vagabondul acasă? În multe cazuri salbăteci Bezprezoni au prins copiii model din vecinătate pe cari i-au ținut multă vreme până ce-au fost descoperiți de părinții disperati.

Mașinele pentru asfaltarea șoselelor

tru repararea, facerea și asfaltarea șoselelor principale, și contribuie cu sfaturi și bani. Face toate semnalele pe șosea, ca călătorul să nu trebuiască să stea ceasuri de rând fără să știe

incătrău să meargă. Semnalează prin semne vizibile și dela distanță un pod defect, un hop, sau o curbă din șosea, atrăgând atențiunea șoferului ce îl așteaptă. Asigură toate automobilele până

Mașinele pentru asfaltarea șoselelor

la suma de 10 mii mărci, sau circa 4 până la 500 mii lei, asigură viața pasagerilor și toate acestea pentru minimala sumă de 1500 lei pe an. Tripticul sau biletul necesar de trecere prin diferite țări se dă membrilor pe

cauțiune morală, fără formalitate, fără plecaciuni, fără intervenții și fără cheltuială.

Asta înseamnă că Clubul German de automobile este întrebunțat în folosul acestora.

Cu toată dezvoltarea tehnică

Prin aceasta nu vrem să jennăm pe membrii Inaltului nostru Club de Automobile. Propunem însă că dacă Domniile lor au nevoie de un „Club de Elită” pot să-și formeze alt Club are să aibă numai această menire, iar Clubului de Automobile să-i deie menirea și întrebuintarea care i-se cuvine.

Fiecare proprietar de automobile știe ce are să cheltuiască pe cauciucuri DATORITĂ șoselelor noastre gropuroase, făcute în batjocură cu pietre ascuțite, care numai cauciucului nu-i servesc. Ceea ce ar da anual pentru asfaltare, ar ECONOMIZA la cauciucuri. Scriitorul a făcut 12 mii de kilometri pe șosele asfaltate fără un singur defect sau până de cauciuc, nici măcar găurirea unei camere de cauciuc. La noi dacă trebuie să mergi până la Turda, sărind dintr-o groapă în alta, trebuie să faci cauciucurile de 5 și 6 ori. E o risipă de timp și muncă zădarnică, datorită NUMAI Clubului nostru de Automobile, care nu se interesează de binele branșei pe care o reprezintă.

Odată cu articolul de față dăm și câteva ilustrații a șoselor din America și cum ele sunt construite. Și fiind că veni vorba de America, trebuie să spunem că întreaga Americă are un serviciu de șosele continentale asfaltate, șosele județene asfaltate, șosele comunale asfaltate. Cu un cuvânt, toate șoselele Americii sunt asfaltate. Nu există șosele făcute cu peatră aruncată pe șosea la întâmplare. Șoselele de sute de kilometri prin păduri și munți sunt mai frumos asfaltate și îngrijite decât este Calea Victoriei din București. Priviți în ilustrația de mai sus șoseaua asfaltată între munții Pennsylvaniei.

Nu numai că sunt șosele asfaltate dar la încrucișarea drumurilor și chiar între munții pustii, se găsește felinare mișcătoare care te previn dela kilometri că ajungi la încrucișarea unor drumuri și care îți dau diferite semnale verzi, roșii, albastre și alte culori cari îți indică încetarea ai să mergi. Noap-

tea, aceste felinare sunt un adevărat joc al luminilor colorate, și călătorul n'are nevoie să întrebze în care parte să o ia. Este scris pe tablă și de acolo își ia informațiile necesare.

Zonele în care viteza este stabilită la o anumită maximă, fie din pricina școlilor din apropiere sau sanatoriilor, spitalelor sau altor zone în care se cere moderație de viteză, citești dela un kilometru această inscripție:

„Vă rugăm încetinați viteza la 15 kilometri pe oră fiind că se găsește o școală, sau sanatoriu, și să vă abțineți de a suna claxonul.”

După ce ai trecut zona, citești altă inscripție, cu următorul cuprins:

„Zona prohibită s'a sfârșit. Mulțumim! Poți să mergi cu viteză care îți convine.”

Nu încapă îndoială că atunci când se pune alăta atențiune pentru prevenirea și tratarea automobilistului, el respectă aceste dispozițiuni în spiritul literei de evanghelie.

Anul trecut guvernul Statelor Unite a votat suma de 10 miliarde dolari pentru înzestrarea Statelor Unite cu șosele continentale, care să străbată țara dela răsărit la apus, dela sud la nord — toate asfaltate.

America fiind o țară a automobilelor, bineînțeles i-se cere mult, în această direcție.

Asfaltarea șoselelor nu e cine știe ce lucru mare. După cum se vede în ilustrațiile alăturate, nu lipsește decât o mașină foarte simplă, MAȘINĂ ȘI NU GREBLĂ, HĂRLET SAU ALTE MILLOACE PRIMITIVE. Dumnezeu ne-a dăruit peatră din abundență. Ne-ar lipsi doar capitalul pentru înființarea unei fabrici de ciment și cumpărarea mașinelor pentru facerea drumurilor noastre.

Trăim în timpuri moderne când lucrul de mână este condamnat pretutindeni ca insuficient progresului necesar timpului nostru. Avem piatră, există mașinariile, capitalul este posibil, dar LIPSESC oamniile trebuitor pentru aceste șosele noastre mai departe în halul în care se găsesc.

Aș vrea să știu...

După pilda gazetelor din apus înființăm o rubrică nouă în foaia noastră, la dispoziția cititorilor. Aci vom da răspuns întrebărilor do ordin general, ce ni-se vor pune, și vom lămurii orice nedumerire științifică sau practică. Răspunsurile se vor da pe rând, în limita spațiului de care dispunem.

CARE E CEA MAI ADÂNCĂ GROAPĂ CARE S'A SĂPAT ÎN PĂMÂNT?

PĂNĂ mai acum o lună cea mai mare adâncime atinsă în sânul pământului era 2360 metri, cât măsura o mină de lângă Pittsburg.

Astăzi această profunzime a fost întrecută.

Făcându-se niște sondagii în comitatul Orange, în California, săpăturile au atins 2440 metri. Temperatura pământului la această adâncime trece de 100 grade Celsius.

CUM SE LUCREAZA DIAMANTUL?

PIETRELE brute se aduc din Transvaal, din colonia Cap. din Congo, din Brazilia, etc.

Cele-mai mari centre de prelucrare sunt în Olanda și în Franța.

Fiecare piatră brută e supusă mai întâi unei cercetări amănunțite.

Se caută să se scoată bucăți cât mai mari și cât mai pure, îndepărându-se punctele negre. Spre a tăia pietrele, diamantul este băgat într'un amestec de staniu (cositor) și plumb și introdus apoi într'o morișcă făcută din fontă și care se rotește

de 2600 ori într'un minut. Se formează astfel fațetele, care totdeauna sunt un multiplu de patru. Diamantul cristalizează în tetraedrii. Aceste fațete produc cea refracția a luminii căreia i se datorește frumusețea pietrei prețioase.

SE VA TERMINA VREODATA PETROLUL SAU CARBUNELUL? CU CE VOR PUTEA FI ÎNLOCUITE ACESTE SUBSTANȚE?

CONSUMAȚIA tot mai mare de derivate de-ale petrolului, în primul rând benzină, și mai ales trista constatare că în vre-o șase ani, continuându-se exploatarea de azi, petrolul american — cele mai bogate izvoare din lume, — se va termina, e natural să pună pe gânduri oamenii de știință. În cele mai multe țări chimiștii caută modul de-a înlocui energia cărbunelui și petrolului.

Cărbunele alb, care sunt căderile de apă și cărbunele albastru, nume sub care se arată energia fluxului și refluxului mării, înlocuiesc cu folos cărbunele de piatră tot mai scump.

În ceace prvește petrolul și derivatele sale carburantului sintetic, un

Buletin Săptămânal

Timp de-o săptămână, o țară întregă a așteptat, cu sufletul la gură, răvașele care să arate cum îi merge Regelui nostru.

Deabia ceva mai întremat, după operația pe care a suferit-o Suveranul a răcit și a căzut iar la pat. S'au luptat doctorii și astăzi Majestatea Sa Regele, după mai multe zile și nopți grele, merge spre însănătoșare.

Dacă pe toți ne-a mâhnit boala Sa, Suveranul a avut însă prilejul să vadă cât de scump este Țării întregi.

Zilele de grije au silit însă partidele politice să-și strângă rândurile.

D-l general Averescu a avut o întrevvedere cu d. Brătianu și se pare că cei doi fruntași s'au înțeles asupra felului cum trebuie condusă lupta statului.

Partidul d-lui Iorga a ținut o adunare și a declarat că e pentru păstrarea ordinii și a legalității și că va sprijini guvernele care vor avea aceste principii ca norme de conducere.

Deosebit interes a stârnit propunerea de fuziune pe care partidul la guvern a făcut-o național-tărăniștilor, cari au în frunte pe domnul Maniu. Examinând situația, comitetul acestui din urmă partid, a respins oferta, neînțelegând să-și schimbze principiile și programul pe care-l are, ca să se uniască cu partidul d-lui general Averescu.

Partidul național-tărănesc a propus d-lui Averescu o colaborare de guvern, adică o întovărășire pentru o mai bună conducere a țării.

Se pare că această ofertă n'a fost primită de președintele consiliului.

Dar astfel se întâmplă ca foarte mulți dintre acei cari au pierdut răbdarea să tot aștepte în opoziție sunt gata să treacă în partidul averescan, părăsind pe național-tărăniști.

Nu știm ce va face d-l Maniu, în acest caz, văzând că partidul său se tot micșorează. — Va pleca oare în cele din urmă capul, înmormântând pentru totdeauna nădejdea deabia înfiripată a unui partid care să reprezinte cu adevărat democrația, respectul de constituție și de voința nesilită a maselor?

Deocamdată parlamentul lucrează de zor. Mai multe legi mărunte au fost votate și foarte curând vor veni la rând legile pentru armonizarea salariilor și noua lege a tarifului vamal.

Cea dintâi va restabili între funcționari, raportul de salarizare, care exista înainte de 1916, în vechiul regat, cea de-a doua va apăra producția internă de concurența străină.

Și cu teamă că tot u njoc — că torva interesați din străinătate a fost și ultima urcare a leului, d-l general Averescu a ținut sfat la Banca Națională să vadă ce e de făcut ca leul să nu se urce nici să nu scadă

fel de benzină care se va putea produce în uzine chimice, în cantități mari, în mod lesnicios, îl va putea înlocui cu succes.

Deasemenea gazul metan, ar putea fi condensat într'o substanță carburantă lichidă.

Încercările de-a produce gaze combustibile din cărbuni de lemn, tratați cu anumite substanțe chimice, au condus la rezultatul că dintr'un kg. de cărbune de lemn s'au obținut 7000 de calorii.

Gazogenele cu cărbuni s'ar putea adapta la diferitele motoare: automobile, autotractoare, etc.

Ne putem aștepta deasemenea la rezultate bune dela transformarea uleiurilor vegetale: ulei de palmier, de bumbac, de arachide, de cocos, de

asa la întâmplare. Cei din fruntea băncii au arătat o serie de măsuri ce trebuiesc luate. D-l general Averescu le-a încuviințat și a mai cerut ca banca Națională să controleze în deaproape ce fac băncile mai mici cu banii pe cari li împrumută dela dânsa, să nu admită ca pentru acești bani să se iee o dobândă mai mare de 18 la sută.

Este aceste un pas important pentru o coborîre a dobânzilor prea urcate.

Evenimentele din țară au făcut să treacă aproape reobservat un fapt extern important: „apropierea italo-maghiară”.

Dupăcum se pare Italia vrea, încetul cu încetul să ia rolul Austriei față de statele Dunărene.

Acordând prietenia sa unui stat sovinișt cu tendințe de revanșă, cum e Ungaria de azi, Italia, chiar dacă împiedică o apropiere între Unguri și Jugoslavi, și determină astfel o strângere de rânduri între statele aliate: Jugoslavia România și Cehoslovacia, nu e mai puțin adevărat că ea sustrage Ungaria controlului și influenței „Micii Antante”, oferindu-i posibilitatea nu numai de-a pretinde ridicarea supraveghelei militare din capitala ei — lucru care s'a și produs — dar și de a pretinde cu mai multă cerbie și îndrăsneală, — știindu-se susținută — îndeplinirea diferitelor doleanțe relativ la minoritarii din teritoriile deslăcute dela Ungaria de odinioară.

Italia, urmărindu-și politica de rivalitate cu Franța nu înțelege că și îndepărtează simpatii sincere alindu-se cu dușmanii de ieri?

Chinezii naționaliști continuă să repurteze succese. În curând „imperiul cersesc” de odinioară va fi pe de-a întregul în mâna rebelilor.

Străinii nu vor avea alta de făcut decât să-și strângă bagajele și să plece. Prietenii ascultați și iubiți vor rămânea doar rușii, pentru că, după cum e dovedit azi, îndărătul mișcării din China se găsiu sovietele.

În orașele pe care le-au ocupat chinezii suduști (rebelii) au comis multe cruzimi împotriva coloniștilor din concesiunile străine mai ales asupra englezilor oameni cari crezându-se la adăpost, în concesiunile lor, nau vrut să plece dela prima chemare.

„Geniile aparțin omenirii întregi”, deaceea toată lumea a sărbătorit săptămâna trecută o sută de ani dela moartea unui mare muzicant german, Beethoven și două sute de ani dela moartea lui Isaac Newton, englezul care a descoperit legea gravitațiunii universale (căderii corpurilor și a drumului parcurs de astre).

În cursul unei acesteia lumea va sărbători 100 de ani dela moartea lui Volta, descoperitorul electricității.

esam, de ricin, care ar putea fi hidrogenate și prefăcute în petrol. Aceste uleiuri dau 9000—9500 calorii de kg.

Însfârșit ar putea sluji drept combustibil alcoolul, care s'ar putea produce ușor din acetenă, fie din suc de agavă, plantă care crește pe platourile pietroase ale Asiei sau chiar din țărătea de lemn.

Dupăcum se vede dupăce produsele minerale cărbunii și petrolul se vor termina, omul va ști să se folosească pe deoparte de energia risipită în natură, pe de alta de produsele vegetale atât de răspândite pe pământ.

A murit Popovici Beyreuth..

Pare un non-sens această propozițiune brutală: „a murit Popovici-Beyreuth!” Mie imposibil să-i prind înțelesul. Cum să nu mai existe omul cu figura severă, pe umerii căruia se sprijinia întreaga opera din Cluj? Nu voi mai întâlni pe cel care plin de energie și vigoare a fost până mai ieri conducătorul instituției muzicale din capitala Ardealului?

Soartei îi place să-și bată joc din când în când, de toate socotelile noastre: un om care la 68 de ani, părea de 50, cu trupul nevătămat și mintea luminată, cade victimă a unui accident stupid i se infectează sângele și toată lupta organismului care nu vrea să se dea bătut e zădarnică: Popovici Beyreuth moare, după trei săptămâni de sbucium cu boala.

Născut în Bărlad, la vârsta de 20 de ani tânărul Popovici, în sufletul căruia vibra flacăra artei, pleacă la Viena să învețe muzica. Aici e ele-

vul renumitului Gentzbacher și foarte curând profesorul său nu mai are ce arăta unui discipol prea sărguitor și bine dotat. Directorul Operei din Praga, auzindu-l căutând, e încântat de vocea de bariton a lui Popovici și-l angajează pe timp de șase ani.

Dar artistului îi trebuiau zări mai largi.

Îl atrăgea muzica răsvăritorului Wagner și deaceea Popovici pleacă la Beyreuth, unde timp de patru stagii cântă ca oaspe.

Entuziasmul său pentru operele interpretate aci, în singurul oraș unde Wagner îngăduia să i se cânte dramele muzicale, au legal de numele artistului român, numele centrului muzical german: Popovici-Beyreuth.

Mai bine de un sfert de veac cântărețul român a dus fama artei sale prin toate colțurile lumii: a ajuns până în America de Sud, a avut un angajament la Hamburg și a fost primul român care a cântat la opera mare din Viena.

În 1908 guvernul român îl invită să organizeze conservatorul de muzică din București.

Dorința de a-și sluji țara întrece setea de glorie perpetuă și aplauze de fiecare seară, pe care o are orice artist și Popovici Beyreuth conduce conservatorul românesc până în anul 1920, când de solicitat să preia direcția operei din Cluj.

Nu mai cine cunoaște greutatea cu cari a luptat Popovici Beyreuth și cine a asistat la spectacolele operei clujene, poate înțelege opera fonică plină de priceere și înțelepciune pe care a prestat-o defunctul.

Înalt, bine legat, sgârșit la vorbă și la gest, Popovici Beyreuth avea o înțelegere adâncă de oameni.

Părea sever din pricina firei sale puțin comunicativă, în fond însă Popovici Beyreuth își iubia colaboratorii, deși le cunoștea toate scăderile.

A murit... Nu numai opera din Cluj dar toată arta muzicală încearcă o pierdere grea.

Fie-i țărâna ușoară!

Viata în lumea animalelor și păsărilor

MIERLA ȘI PUII EI

SINGURUL CARE A RĂMAS DE POTOP

Săptămâna trecută Valea Thames (din Anglia) s'a revărsat făcând mari stricăciuni și ducând totul ce să găsea în cale. Pisica de mai sus a fost prinsă plutind într'o corabie improvizată—o roabă—și salvată la al 15-lea sat dela locul nașterii.

Mierla soimeră și trei din ouăle ei.

IGUANA TUBERCULARĂ—a cărei carne întrece pe cea a puiilor de pasere. Iguana crește în America centrală și părțile tropice ale americăi de sud. Carnea ei este conservată și exportată în orașele mari ale americăi de nord.

Tia Juana cel mai „ud” și stricat oraș din lume

Orașul Mexican Tia Juana este cel mai prosperos oraș din lumea de mărimea lui. Inconjurat de un lanț de munți circa 4000 km. Tia Juana sfidează orice control al autorităților constituite. Orașul să află la granița Mexicului și hotarul Statului California care explică prosperitatea care l'a apucat.

Zi și noapte peregrinii „insetați” nu contenează de a veni la „izvorul apelor vii.” Trotuarele și străzile gem de lume și automobile fără distincție de familie, poziție socială, ș. a. Toți sunt frați, atrași de aceeași sete comună. Tia Juana e numai la câteva sute de metri dincolo de linia „uscată” a Statelor Unite.

Pe străzile lungi și largi ale Tiei Juana nu există o singură prăvălie sau magazie decât cu restaurante, săli de dansuri și săli de băntură cu toate anexele lor de viață ușoară sau „high life” cum îi spune englezul.

Mai sus se vede vaporul Societății North German Lloyd, Lutzow, având pe bord o mașină de zburat „Junkers” ca o parte a echipajului vaporului în excursia de plăcere în Răsărit. Cu ajutorul acestei mașini de zburat pasagerii vor face excursii pe mal fără să debarce prin porturi.

Automobilul care promite să schimbe tipurile actuale ale căruței fără cai. Mașina de mai sus are 1000 HP și a fost o surpriză pentru lumea experților automobiliști. Mașina e a maiorului H. O. D. Segrave din Daytona Beach.

LUMEA ÎN MIȘCARE

Curiositățile călătoriei în văzduh, pe uscat și apă.

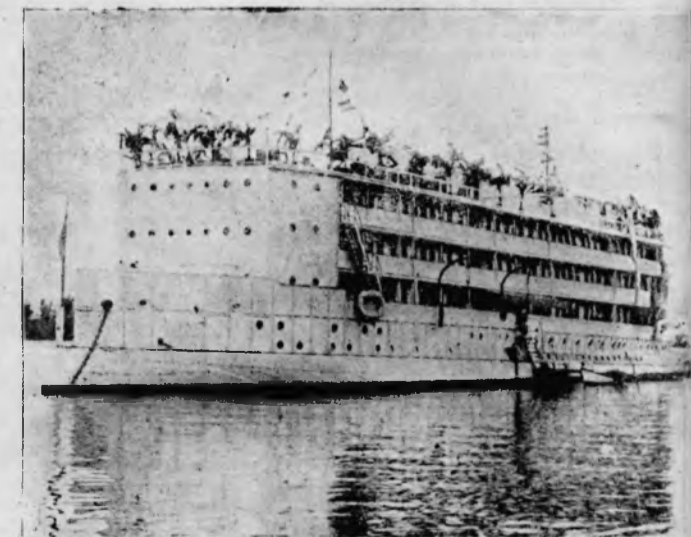
PREȚUL VITEZEI

„Rămășițele” unui automobil de 400 HP, al cărui șofer și-a permis să meargă cu o viteză de 310 km. pe oră. Sub forța acestei viteze, lanțul de viteză s'a rupt și trecând prin ferestrea împotriva vântului a lovit pe șofer (stăpânul automobilului) cu atâta putere încât i-a retezat capul. Mașina s'a răsturnat, a prins foc și s'a cărușat un jum. de km.

GATA PENTRU INDIA

Primul aeroplan pentru pasagerii civili între Anglia și India a plecat sapt. trecută dela Crydon (Anglia) cu destinația pentru Karachi, India.

ROADELE PĂCEI

Vaporul de mai sus era înainte un vas de război iar acum e transformat în Hotel plutitor pe coasta Floridei. Hotelul constă din trei etaje pentru camere de dormit, iar pe coperiș, unde era înainte cabina căpitanului, să afla o promenadă frumoasă.